

Parfumul florilor de foc

Daniel Vișan-Dimitriu

Într-o zi a căzut o sămânță din cer,
și-a ncolțit, și-a crescut, și-a nflorit mai târziu,
și nimic nu era decât floarea mai viu,
mai frumos, mai firav, cu parfumul mister.

Își făcuseră drum, ca să-l simtă, destui
fabricanți de parfum, negustorii chemați
cu aromele noi să devină bogați,
căci se simt ca un vis cum prin lumea lor nu-i.

Ar fi vrut să culeagă o floare, măcar,
să îi simtă aroma, să vadă cum e
o petală a ei, o fărâmbă din ce
a venit pe Pământ din Regatul Stelar.

Ei au tot încercat, dar niciunul, nicicând,
n-a putut să o ia și să plece cu ea,
nici s-o prindă în mâini, nici să-i simtă acea
pâlpâire de foc prin arome trecând.

Așteptau împrejur. Așteptau și sperau
să se-ntâmples ceva, să apară un vânt,
unei flori să îi dea un sfârșit pe Pământ,
dar când ziua trecea, ele-n ceruri urcau.